

komme til at bære den største Del af det Laan, som maatte optages til Fordel for Amortisationsfonden, med mindre den vilde gøre, som man gjorde i Sverige, forhøje i meget betydelig Grad Medicinaltaksten. Jeg tror, at denne Betragtning er fuldstændig rigtig, den er derhos ligefrem grundet i Sagens Natur. Man er tilbøjelig til at tro, naar man ser saadan noget som den svenske Ordning, at det er noget, som uden særlige Vanskeligheder lader sig gøre uden Udgift for nogen at afløse Rettigheder til Værdi af mange Millioner. Penge kunne ikke skabes af intet. Der er altid nogen, der maa ud med dem, de komme ikke af sig selv. Noget andet er det, at man maaske kan skjule ret behændigt, hvem der betaler. Spørgsmaalet er, om man kan faa det lagt over paa andre, og kan man ikke det, bliver det Staten, der maa betale, eller ogsaa Beboerne ved en forhøjet Medicinaltakst. Derfor var Kommissionen enig i, at en Afløsning var umulig. Selv det 10de Medlem sluttede sig her til Kommissionens øvrige Medlemmer, og havde han ikke her været enig med dem, havde han ikke behøvet at stille sit særlige Forslag, som de andre ikke kunde tiltræde.

Saa blev der dernæst Spørgsmaal om, hvad Kommissionen da kunde tilraade for at hindre den stadige Stigen af de reelle Privilegiens Værdi. Der er jo der at sige, at for saa vidt det er Svindel, der er Skyld i denne Stigen, retter det sig af og til selv i Tidens Løb. Den Stigning, der følger af Forandringer i Prisforholdene og navnlig af den faldende Rentefod, er der naturligvis omvendt intet at gøre ved. I øvrigt udtalte Kommissionens store Flertal, at det maatte tilraade, at man, saafremt Afløsningstanken opgaves, gik over til i større Omfang end hidtil at oprette ny Apoteker, hvor de maatte antages i ingen Henseende at være til Skade for det almindelige Bedste, i øvrigt maatte det beklage, at anden Anvisning kunde det ikke give. Siden den Tid er der blevet handlet væsentlig i Overensstemmelse hermed. Jeg skal oplyse, at i de sidste forløbne knap 2½ Aar er der blevet oprettet af ny Apoteket i København, fem i Købstæderne og et Landapotek, og i den allernærmeste Fremtid vil der blive oprettet et Landapotek til. Det er 8, foruden at 4 Hjælpeapoteker ere gaaede over til at blive selvstændige Apoteker. Naar jeg lader disse ude af Betragtning, er der altsaa i 2½ Aar oprettet 8 ny Apoteker, det vil sige, at i Forhold til det Antal personligt privilegerede Apoteker,

der var for 2½ Aar siden, er der en Tilvækst af omtrent 10 pCt. Vilde man fortsætte dermed i samme Forhold, vilde i Løbet af 25 Aar de personligt privilegerede Apotekers Antal blive fordoblet. De Herrer ville erindre, at til det Flertal, som da anbefalede, at man helst maatte komme til en Afløsning af de reelle Privilegier, hørte jeg. Jeg tror heller ikke, at der er nogen Grund til at antage, at Ministeriet skulde komme bort derfra, *vel at mærke forudsat*, at man i Virkeligheden kan naa frem til at faa en fyldestgørende Ordning paa Apotekervæsenet; thi at Ministeriet skulde være alene ydende, medens Folketinget stod fuldstændig afvisende over for dets Forslag, kan man dog ikke med Billighed vente. — Jeg skal til Forebyggelse af Misforstaaelse endnu bemærke med Hensyn til de reelle Apotekers Værdi her til Lands, at der er ingen, der kan vide, hvad de i Virkeligheden ere værd. Man har søgt Oplysninger og søgt derefter at finde en Maalestok for deres Værdi, men skulde man komme til en Afløsning fra Statens Side, maatte den naturligvis ske efter en lovformelig Taksation, efter visse af Lovgivningsmagten nærmere fastsatte Regler. Hvad angaar de her opstillede Værdier, maa jeg bemærke, at de reelle Privilegiens Værdi i det højeste er 16 Mill. Kr. — 15,800,000 Kr. — idet man selvfølgelig ikke kan tage de andre 10 Mill. Kr. med; naar der skal gives Erstatning for Privilegierne, har man intet med Ejendommen at gøre, og lige saa lidt med Apotekervarerne eller Inventariet. Det følger af sig selv, at, naar Privilegiet bliver afløst, staar Apotekeren tilbage med disse Ting, og at det er noget, han kan gøre med, som han vil. Derhos maa de 16 Mill. Kr. — som udtalt i Kommissionsbetænkningen — nedsættes med nogle faa Millioner, idet man ved Kapitaliseringen af Indtægten fra den ved den omhandlede Værdiansættelse beregnede Nettoindtægt maa drage et vist passende Beløb for Apotekernes eget Arbejde. Men i ethvert Tilfælde bliver der Tale om en saa stor Sum, at Apotekerkommissionen med fuld Ret — i alt Fald har jeg ikke kunnet forandre min Opfattelse paa dette Punkt — er kommen til det Resultat, at en Afløsning ikke lod sig gøre uden store Bekostninger, og den samme Slutning har man gjort i andre Lande. Det er saaledes Tilfældet i Tyskland — og Tyskerne ere jo energiske Folk, der kende den svenske Ordning lige saa godt som vi — idet Autoriteterne, hver Gang de have været inde paa Spørgs-